

ЗМЕЙНОВО ЛЮБЕ

Плани

Ясни звездици въ небо потъмняха;
Рано безъ време петлите пропяха...
Въ село се късни прибиратъ жътварки.
Хубава Яна припиратъ другарки:

«Яно, каква е тазъ твоя промяна?
Весела беше за часъ и засмяна, —
Що е че ходишъ тъй грижна, неволна?
Нещо потайно не би да си болна?»

— Болна съмъ, дружки, зла болестъ ме бие,
Лазятъ ме тръпки, свесъта ми се вие,
Вихъръ се кани, а прязнощъ е тъмна...
Кой знай до утре ще ли да осъмна! —

Ясния месецъ задъ облакъ потъна;
Вихъръ налетя, дървета прегъна...
Яна низъ пътя се бѣхти, превива;
Като ведѧ е — ни мъртва, ни жива.

Около нея въ почуди жътварки;
Хубава Яна припиратъ другарки:
«Яно, що ходишъ, що кършишъ ръцете?
Де ти е паметъ? Що е на сърце ти?»

— Свива се сърце, и паметъ се губи...
Дружки, неверници, змейно ме люби...
Пусти остави вси билки чемерни.
Охъ, не напусто сж облаци черни! —

Лавнаха псета далеко по двори,
Тъмното небо се надве разтвори —
И стреловита светкавица блясна;
Отъ невиделица трясъкъ се трясна.

Съ трясъка рой налетяха стихии,
Змееве, змеици съ златни кочии —
Цялата рода на змея Огняна,
Сбрана на свадба по хубава Яна.